

Nummer 4	15. Februar 1909	58. Aargang

Mormons Bog.

Tale af Ældste Andrew Jenson, holdt i Salt Lake Tabernaklet den 22. September 1907.

(Sluttet fra Side 39.)

Kristus besøger Nephiterne.

For nogen Tid siden var jeg i Logan, og ved denne Lejlighed besøgte jeg nogle Missionærer, som forstod det spanske Sprog, deriblandt ogsaa vor gamle Ven, James Z. Stewart, som udførte en Mission i det gamle Mexico for mange Aar siden. Han ejer en Bog, der er trykt i det spanske Sprog; den blev publiceret i Madrid i Spanien i Aaret 1746 under Titelen: „Idea De Una Nenva Historia General De La America Septentrional."

Jeg er temmelig vis paa, at jeg ikke har udtalt disse Ord rigtigt, men ikke desto mindre kan man i den Bog læse en hel Del om Indianernes Traditioner, hvoraf man kan forstaa, at Indianerne vare bekendte med vor Verdens Skabelses-Historie, om Babels Taarn, Folkets Adspredelse og Vandringer igennem Asien efter Forvirringen af Sproget og endelig deres Ankomst til det forjættede Land, samt at Kristendommen var bleven indført i Amerika af Kristus selv, o. s. v. Forfatteren, der, saa vidt jeg veed, var en spansk Munk, som tilhørte den katholske Kirke, havde optegnet alt dette som Indianer-Tradition; men han prøvede paa at modbevise den Indianer-Theori, at Kristus havde besøgt Amerika, og fremsatte istedetfor sin egen Anskuelse, at det muligvis har været St. Thomas, der naaede frem over Verdenshavet og indførte Kristendommen

iblandt Indianerne. Paa Side 139 i samme Bog begynder Fortællingen om Vandringen igennem Asien og fortsættes, til de landede i den nye Verden, hvilket stemmer overens med Beretningen i Mormons Bog om Jareds Broder og hans Folk. Den Gang Spanierne først bragte Bibelen til Amerika, sagde Indianerne, at dens Indhold lignede meget deres egen Oldtids-Bibel eller hellige Skrift.

Brødre og Søstre! For Eder som Sidste-Dages Hellige er dette saa tydeligt og klart som Solens Lys om Dagen. Indianernes Begreber desangaaende vare rigtige; Forfatteren af den omtalte Bog var derimod paa Vildspor og tog fejl. Det var ikke St. Thomas, men Kristus i egen Person, som besøgte Oldtidens Indvaanere i dette Land. Mormons Bog beskriver den store Ødelæggelse, som fandt Sted paa den Tid, da Kristus blev korsfæstet. Den underretter os tillige om, at Kristus selv viste sig blandt Nephiterne i Overflødighedens Land, underviste dem og aabenbarede for dem den evige Sandheds Principper og Evangeliet, ligesom han havde gjort i den østlige Hemisphære eller Halvdel af Jorden. Det var Kristus selv og ikke St. Thomas, som nedsteg fra Himlen iblandt Nephiterne i Overflødighedens Land.

I Forbindelse hermed tillader jeg mig at minde om de storartede Ruiner, som Stephens og Catherwood have beskrevet, og som siden ogsaa andre Opdagere have skrevet flere Bøger om. Der findes i Central-Amerika Ruiner af Templer, Byer og Mure, som Nephiterne havde bygget paa den Tid, da de havde naaet deres største Udvikling. Andre Skribenter have ogsaa skrevet en Del om Ur-Indvaanernes Religion, hvori der findes mange Træk af Kristendommen.

Naturligvis er den kristne Religion iblandt Indianerne bleven fordærvet i Tidens Løb; men selv efterat Lamaniterne havde dræbt Nephiterne, var der dog bleven saa meget af Sandheden tilbage hos de Førstnævnte, at deres Efterkommere, Indianerne, i det sekstende Aarhundrede kunde give Spanierne temmelig god Besked om Kristus saavelsom om hans Korsfæstelse og Lærdomme.

Af anerkendte Forfattere, som have behandlet dette Emne, kan jeg nævne: Adair i hans historiske Værk om de „Amerikanske Indianere", publiceret i London i 1776; Catlius's Beskrivelse om de amerikanske Indianeres Sæder og Skikke og Levevis, publiceret i 1841; Rivero og Van Tschudis „Peruvianske Antikviteter", oversat paa Engelsk af Dr. Hawks og publiceret i New York i 1854; Bernal Diaz's Historie om Erobringen af Mexico, tyvende Kapitel; Professor Shorts „Oldtidens Nord-Amerikanere"; Gomora „Indianernes Historie"; Rosales „Chilis Historie" og Lord Kingsboroughs „Mexikanske Antikviteter".

Disse ere nogle faa af de mange Værker, som ere skrevne angaaende de amerikanske Indianeres Sæder, Skikke og Oprindelse; de bevise ikke blot, at Indianerne nedstamme fra Føderne, men ogsaa, at de havde

en god Del Kundskab om Kristendommen, hvilket altsammen tjener som Bevis for, at Mormons Bog er sand. Lord Kingsborough, Forfatteren af den Bog, som jeg lige har nævnet, „Mexikanske Antikviteter", gør i sin Bog følgende Slutningsbemærkninger:

Indianerne ere af hebraisk Afstamning.

Den første Grund, som jeg har til at tro, at Indianerne nedstamme fra Hebræerne, er deres Tro paa, at Vand har religiøs symbolsk Betydning som sjæleligt Renselsesmiddel. Indvaanerne i Yucatan kaldte det Vand, hvormed de døbte deres Børn, „Genfødelsesvand", Indianerne i Yucatan tilbade ham, som de troede var den levende og sande Gud, og som de ikke tillode sig at have udskaarne Billeder af. En anden Grnnd til min Tro paa, at Indianernes Religion var beslægtet med Jødedommen, er, at de forventede en Messias. For det Tredie: De brugte Omskærelse. For det Fjerde: Mange Ord, som forekom under Udøvelsen af deres religiøse Fester, kunde tydelig spores at stamme fra Hebraisk. For det Femte: Las Sasas, der var Biskop i Chiapa og saaledes havde den bedste Anledning til at sætte sig ind i denne Sag, var af samme Mening. For det Sjette: Fordi Jøderne selv og deriblandt nogle af deres ledende Rabbinere (Skriftlærde), saasom Menasse Ben Israel og Montesinos, paastaa det samme, baade mundtlig og i deres Skrifter. For det Syvende: Det Dilemma (usikre Afgørelse), som nogle spanske Skribenter, saasom Acosta og Torkuemada, have stillet sine Læsere, giver dem kun Valget imellem to Slutninger, nemlig at enten maa Hebræerne have bosat sig i Amerika og medbragt og indført deres Skikke iblandt Indianerne, eller ogsaa maa Djævelen have indført i den nye Verden en falsk Efterligning af de Skikke og Ceremonier, som Gud gav til sit udvalgte Folk. For det Ottende: Den store Lighed, som der fandtes imellem Indianernes Ceremonier og Skikke og Jødernes. For det Niende: Den Overensstemmelse, som der eksisterer mellem Indianernes og Jødernes moralske Love. For det Tiende: Den Kundskab, som det viste sig, at Indianerne i Mexico og Peru havde igennem deres Traditioner angaaende Verdenshistorien, som den findes i Mose-Bøgerne. For det Ellevte: De mexikanske Indianeres Traditioner angaaende „Teo-moxtli" eller Toltekernes hellige Bog. For det Tolvte: Deres bekendte Tradition, at de indvandrede fra Aztlan (Asien). For det Trettende: De Spor af jødisk Historie, Tradition, Sæder og Skikke, som findes paa gamle mexikanske Malerier. For det Fjortende: De hyppige Ofringer blandt Indianerne og Indvielsen af Ofrenes Blod og Fedme. For det Femtende: Deres Templers Stil og Bygningsmaade. For det Sekstende: De Fryndser, som de mexikanske Indianere bære paa deres Klædedragt. For det Syttende: Den store Lighed, som fandtes hos Indianer-Stammer, der boede langt fra de store Central-Riger i Mexiko og Peru, med Hensyn til visse Sæder og Skikke, som Jøderne bruge, og som andre Folk end Spanierne ogsaa havde lagt Mærke til, bl. a. William Penn.

Tonga-Øboernes Tradition.

For nogle faa Aar siden gjorde jeg en Rejse Verden rundt, og iblandt de Øer i Stillehavet, som jeg besøgte, var ogsaa Tonga-Øerne. Denne Øgruppe er beliggende saa langt borte fra Amerika i den polynesiske Afdeling af Stillehavet, som man kan komme, og vi havde Missionærer i Tonga for at indføre Evangeliet der, men uden at det lykkedes. Paa den Tid, da jeg var iblandt disse Folk i 1895, læste jeg om de Erfaringer, som en vis Missionær, velærværdige Hr. Thomas West, havde gjort iblandt Øboerne under sit Ophold der i flere Aar. Efterat han havde forladt Øerne, udgav han en Bog under Titel: „Ti Aar i Syd-Central-Polynesia," hvori han skriver saaledes:

„Der kan ikke være Tvivl om, at Tonga-Befolkningens Religion i visse Punkter har meget tilfælles med Jødernes ceremonielle Skikke ifølge Mose Lov. Denne Lighed i saa Henseende findes mere eller mindre fremtrædende i de forskellige Grupper af Øer i Polynesien, og heller ikke kan det nægtes, at der er stor Lighed mellem Jødernes og mange af Øboernes Ansigtstræk."

Nogle af disse Sammenligninger ere vel værd at lægge Mærke til:

„1. Befolkningen i Tonga har Tiden inddelt i Maaneder og Aar, og disse Tidsafdelinger regulere deres hellige Højtider og offentlige Fester, hvilke overholdes med religiøse Skikke og Ceremonier og efter meget strenge Lovbestemmelser. En anden Mærkelighed hos dem er, at de have en Reserve-Maaned i deres Tidsregning, hvilket somme Tider har bragt nogen Splid iblandt dem selv indbyrdes med Hensyn til Nytten eller Unytten af at tage den med.

2. Deres hele Helligelses-System, hvorefter Tidsregning, Personer, Steder og Genstande indvies eller helliges, saavelsom de mange religiøse Forbud og Indskrænkninger, som staa i Forbindelse dermed, kan let bringe En til at tro, at det er en Levning fra Jødernes Skikke i en meget forvendt og fordærvet Form.

3. Deres store aarlige Højtid, naar de ofre Guderne deres Førstegrøde, synes at være en religiøs Skik og Vedtægt, der stammer fra Jøderne.

4. Det samme kan siges angaaende Omskærelsen, der som en almindelig Skik bruges iblandt dem. En uomskaaren Person blev betragtet med Foragt og anset som uværdig; og denne Skik er først i de senere Aar ophørt iblandt dem.

5. En Person eller hvilkensomhelst Genstand, som kom i Berøring med et Lig, blev betragtet som uren et bestemt Antal Dage. I de saaledes fastsatte Afsondringsdage maatte de, der nødvendigvis skulde begrave de Døde, ikke engang selv tillave deres Fødemidler eller røre ved den Mad, som Andre havde tillavet, men de bleve omhyggelig madede af Andre.

6. Kvinderne maatte efter Barselstid saavelsom under deres andre naturlige Omstændigheder holde sig strengt afsondrede og senere underkaste sig visse Ceremonier for at blive rensede.

7. Befolkningen paa Tonga-Øerne havde ligesom Jøderne visse Steder, hvor de kunde søge Tilflugt og finde Beskyttelse; Reglerne for deres Bestemmelse og Brug havde meget tilfælles med de Anordninger, som findes i Mose Lov."

Disse Skikke eksisterede blandt Tongas Befolkning paa den Tid, da Kaptajn Cook først opdagede denne Øgruppe, og eksistere der tildels endnu. Nu bliver Spørgsmaalet: Hvorledes kunne vi forklare os jødisk Herkomst hos Folk saa langt borte fra Amerika? Vent! Mormons Bog giver Svaret. Vi finde følgende Beretning i Almas Bog, 63. Kapitel, 5—8 Vers:

Nephiterne som Skibsbyggere.

„Og det begav sig, at Hagoth, som var en meget mærkelig Mand, gik hen og byggede et meget stort Skib paa Grænsen af Overflødighedens Land nær ved Ødelæggelsens Land, og han lod det løbe ud i det vestlige Hav ved den smalle Landtunge, som fører til det nordlige Land. Og se, mange af Nephiterne samt mange Kvinder og Børn gik ombord deri med et stort Forraad af Fødemidler og sejlede mod Nord. Og saaledes endte det syv og tredivte Aar. Og i det otte og tredivte Aar byggede denne Mand flere Skibe. Og det første Skib kom ogsaa tilbage, og mange Folk gik ombord deri; og de toge ligeledes mange Fødemidler med sig og sejlede ud igen mod det Land mod Norden. Og det skete, at man aldrig mere hørte noget om dem; men vi formode, at de druknede i Havets Dyb. Og det skete, at et andet Skib ogsaa sejlede bort; men hvorhen det gik, vide vi ikke."

Men med den Kundskab, som man nu har, er det let at danne sig en Forestilling om, hvad der blev af dem. Da jeg for tolv Aar siden forlod Amerika for at begynde en Missionsrejse Jorden rundt, tog jeg Billet i Vancouver i britisk Columbia paa en Damper, bestemt til Sandwich-Øerne, og paa denne Rejse indtraf Noget, som jeg her vil omtale, eftersom det kaster Lys over denne Sag. Vi havde været tilsøs i fem Dage uden at have set andet, der var Værd at lægge Mærke til, end Luften og Havet. Paa hele denne Del af Rejsen havde vi ikke set et eneste Skib eller Baad eller noget Andet, men den sidste Dag opdagede vi et stort Træ, som flød paa Vandet tilhøjre for Skibet. Ved at forhøre os hos Skibets Officerer fik vi at vide, at det var et Træ, der var kommen fra Mundingen af Columbia-Floden; det hændte hvert Aar, naar de kom i dette Farvand, at de saa' saadanne Træstammer paa Havet; de kom fra Floder i Amerika, og mange af dem strandede paa Øerne i Havet.

Fornuftige Slutninger.

Fra det Foregaaende slutter jeg nu: Dersom en død Træstamme kan blive ført af Strøm og Vind til Sandwich-Øerne og andre Øer i Stillehavet, hvormeget lettere maa det da være for et Skib, der er vel bemandet og forsynet med Ror og Sejl, at blive ført af Passatvinden og Havets Strømninger til disse fjerne Øer? Beboerne paa Øerne i Stillehavet tilhøre upaatvivlelig den samme Race som Indianerne i Amerika og ligne ligesom hine Jøderne i Udseende og Ansigtstræk.

Vi finde ikke meget Spor af Kristendom paa disse Øer i Havet, men Grunden hertil maa søges i, at Hagoth byggede sine Skibe og rejste til disse Øer, førend Evangeliet blev forkyndt i Amerika. Vi finde derfor Mose Lov og ikke Kristendommen iblandt Polyneserne, Beboerne paa Øerne i det sydlige Stillehav. Hagoths Skibe afsejlede fra Amerika henved et hundrede Aar, før Frelseren aabenbarede sig for Nephiterne i Overflødighedens Land. Er ikke dette et yderligere Bevis paa, at Beretningen om Hagoths Skibe er rigtig?

Vi finde imidlertid andre Beviser, naar vi komme i Berøring med Beboerne paa Sandwich-Øerne, Maorierne paa New Zealand og andre Øboere i Stillehavet. Deres Traditioner gaa saa langt tilbage i Tiden som i 50 til 60 Generationer og fortælle, at deres Forfædre kom fra et stort Land, der var beliggende i Østen, hvor de boede, førend de kom til Hawaii; før den Tid kom de fra et stort endnu længere bortliggende Land. Alle disse Sagn stadfæste efter vor Mening Beretningen i Mormons Bog.

Mange andre Beviser for Mormons Bogs Sandhed kunde nævnes, men jeg vil kun nævne et endnu, førend jeg slutter.

Ingen Konger i Amerika.

I Mormons Bog (2. Nephi 10. Kap. 11.—12. V.) finde vi Følgende:

„Og dette Land skal blive et Friheds-Land for Hedningerne; og der skal ingen Konger bestaa i Landet, som skulle oprejses blandt Hedningerne; og jeg vil befæste dette Land imod alle andre Folk".

Alle I, mine Brødre, Søstre og Venner, som kende til den amerikanske Nations Historie saavelsom til den saakaldte „Monroe Erklæring" og andre Nationalprincipper, kunne finde meget desangaaende i Mormons Bog. I, som have læst om Spanierne i Amerika, ville erindre, at de skrev deres Historie med Blod og Ødelæggelse, og at de tilsidst mistede alle deres amerikanske Besiddelser. Der er gjort flere Forsøg paa at gøre denne Erklæring i Mormons Bog om at oprette Kongeriger i Amerika til Løgn. Spanien, som opdagede denne vestlige Verdensdel, undertvang saaledes mange af de Regeringer, som eksisterede her den Gang, og prøvede paa at indføre en monarkisk Regering; men den ene Afdeling efter den anden gjorde, som før bemærket, Oprør og oprettede nafshæn-

gige Republikker. Brazilien synes at skulle være en Undtagelse, idet det 1815 blev gjort til et Kongerige under Portugal. Da Brazilien erklærede sig uafhængig i 1822, blev Dom Pedro, en Søn af deres tidligere Konge, erklæret for konstitutionel Kejser. Efter ham besteg hans Søn Tronen i 1840 og vedligeholdt en monarkisk Regering til 1889, da Brazilien blev gjort til Republik og siden har vedblevet at være det.

Der er bleven gjort adskillige andre uheldige Forsøg paa at oprette Kongeriger i Amerika. Napoleon den Tredie af Frankrig tilbød f. Eks. Mexico den østerrigske Erke-Hertug Maximilian som Regent, og han blev i 1863 erklæret for Kejser, men efter at de franske Tropper vare blevne hjemkaldte, overvandt de republikanske Tropper under Juarez Kejserens Hær, og han selv blev tagen til Fange og skudt i 1867.

Amerika et Frihedsland.

Amerika var af den Allmægtige bestemt til at være et Frihedsland, og følgelig var der ingen Brug her for en Kejser, heller ikke for en Konge, ikke engang for en Hertug. Spanierne maatte give Slip paa deres Besiddelser i dette Land. England blev ogsaa nødt til at opgive sin Kamp for at bevare sin kongelige Regering her, og saaledes er det blevet et frit Land. Kanada staar rigtignok paa en Maade under England, men er dog ligesaa fri som nogen Stat i Amerika. Mormons Bog har derfor ogsaa i den Henseende vist sig at være sand; thi ingen Konge har nogensinde haft Held med sig i Amerika.

Der er en anden ganske særegen Begivenhed, som jeg vil berøre i Korthed, da den staar i nogen Forbindelse med os som et Folk. Maaske der er Nogen iblandt Eder, som erindre Historien om James J. Strang; han var en Mormon-Apostat, der sammen med andre Apostater forsøgte at oprette en Kirke og et Rige for sig selv. Strang organiserede sin Kirke i Pittsburg i Pensylvania den 6. April 1845 og nedsatte sig i Byen Voree i Michigan. Han gik snart efter videre og erklærede, at han havde til Hensigt at oprette et Kongerige. Med dette Maal for Øje flyttede han over til Bæver-Øen i Michigan-Søen, hvor han lod sig krone til Konge over Øen; men ikke længe efter satte nogle af hans egne Tilhængere sig op imod ham og dræbte ham. Ingen Konge i Amerika! — Dersom James J. Strang havde været i Besiddelse af den mindste Gnist af Sandhed eller husket paa, hvad der staar i Mormons Bog, vilde han ikke have forsøgt at oprette et Kongerige i det fri Amerika.

Ifølge de Sidste-Dages Helliges Tro vil der aldrig blive Konger i Amerika, førend Kristus kommer for at regere som Kongernes Konge og Herrernes Herre, og vi ville naturligvis ikke have Noget imod hans Regering. Gud har sagt, at Folket i den vestlige Verdensdel skal være et frit Folk, og at dette Land skal være et udvalgt Land fremfor alle andre Lande. (Forts. S. 62.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien.
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned.

Mandag den 15. Februar 1909.

Præsident Søren Rasmussens Afskedshilsen.

Da jeg af Kirkens Første Præsidentskab er bleven afløst fra min Mission for at vende tilbage til mine Kære i Bjergenes Dale, føler jeg Trang til gennem „Stjernen" at sende en Afskedshilsen saavel til Missionærerne og de Hellige som til vore mange Venner i den skandinaviske Mission.

Tre Aar ere nu snart henrundne, siden jeg forlod mit Hjem. Min første Beskikkelse var at præsidere over Kristiania Konference, Norge, og det var med ydmyge Følelser, jeg overtog Ledelsen af en af de største Konferencer, som findes udenfor Zions organiserede Stave; men i Tro og Tillid til Gud, i hvis Ærinde jeg var sendt, bestræbte jeg mig for at røgte det ansvarsfulde Kald, der hvilede paa mine Skuldre.

Da min værdige Forgænger, J. M. Christensen, blev afløst som Præsident over den skandinaviske Mission, faldt det i min Lod ved Kirkens Første Præsidentskab at blive kaldet til at indtage den Plads, han med saa stor Dygtighed havde beklædt. Om jeg nogen Tid i mit Liv havde følt min Ufuldkommenhed, saa var det da. Men Erfaringen havde lært mig, at Gud velsigner sine Tjenere i Forhold til den Trang, de staa i, og det Ansvar, der paahviler dem. I Tro og Tillid hertil har jeg i Ydmyghed forsøgt at udføre de mange Pligter, der henhøre til en saa høj og ansvarsfuld Plads, og jeg kan i Sandhed sige, at Herrens rige Velsignelser have fulgt mig paa alle Omraader, og han har i min Gerning staaet mig bi med sin Aands Inspiration og Vejledning.

Jeg føler mig meget takskyldig saavel til Missionærerne paa Kontoret, der have arbejdet med det skrevne Ord og med Regnskaberne, som til Ældsterne ude omkring i Missionsmarken. Hvor det glæder mit Hjerte, at ikke en eneste af dem under deres Virksomhed har vist sig uværdig til det høje og hellige Kald, hvortil Gud har kaldet dem! De

have arbejdet med Flid og Nidkærhed for at fremme Herrens Sag, og deres ædle Bestræbelser ere blevne kronede med velsignede Resultater. Den Kærlighed og Velvilje, de til alle Tider have udvist overfor mig, har bevirket, at jeg er kommen til at elske dem, og denne Følelse vil naa ud over Tiden og ind i Evigheden.

Til de Hellige i den hele Mission ønsker jeg at bringe min hjertelige Tak for enhver Venlighed, de have bevist mig paa mine Besøg i de forskellige Konferencer, ligesom jeg ogsaa takker for den Opmærksomhed, der er bleven mine Brødre, Missionærerne, til Del i hele Missionen. I, mine Brødre og Søstre, have hørt og adlydt den „gode Hyrdes" Røst og betraadt Vejen, der fører tilbage til Guds Nærhed; maatte I vedblive Vandringen i Taalmodighed, indtil Maalet er naaet. Forbliv pligtopfyldende i alle Henseender. Hold Eder fra Synd og Daarligheder, og den Aand, som er beseglet paa Eders Hoved, vil da aldrig forlade Eder. Maa Eders Hjerte vedblivende fyldes med den samme livgivende Varme for Evangeliet, som I besad i Begyndelsen. Gør Alt, hvad der staar i Eders Magt for at bringe det Lys til Eders Medmennesker, som I selv have modtaget, saa at de ogsaa maa nyde den Glæde, som I nyde. Hjælp Missionærerne saa meget som muligt under alle Omstændigheder; thi jo mere vi gøre for Gud og hans Sag, desto lykkeligere føle vi selv.

Min hjertelige Tak ogsaa til vore mange Venner, som undersøge Evangeliet, og som have vist Venlighed imod Herrens Tjenere. Det er mit Haab, at ogsaa de maa komme til at forstaa Sandhedens Lærdomme og have Kraft til at adlyde dem og derved nyde Glæde for Tid og Evighed.

Heller ikke kan jeg undlade at udtale min særdeles Paaskønnelse til baade Kommunal- og Statsembedsmænd i begge disse Lande for den Humanitet og Frisindethed, de have vist os alle i vor Virken i de respektive Distrikter, ja, vi have ved flere Lejligheder endog nydt deres Hjælp og værdifulde Bistand ved Sygdom og Dødsfald af vore Ældster fra Utah. Saaledes kunne vore Brødre i Stavanger ikke noksom rose baade Læger og Officianter paa Hospitalet, der under vor nylig hedengangne Broder Charles Martinsens Sygdom og Død saa venligt stod dem bi med at faa Alt arrangeret vedrørende Hjemsendelsen af Liget, ligesom ogsaa den amerikanske Vicekonsul samme Sted velvilligt ydede sin kærkomne Hjælp. I Forbindelse hermed kan jeg heller ikke undlade at nævne den amerikanske Generalkonsul, Hr. Bardewitz i Kristiania, som, da en Søster fra Utah døde i Norge af en smitsom Sygdom, brugte sin Indflydelse og gav os al nødvendig Bistand med at faa Liget sendt til Hjemmet for at begraves, en Handling, som den sørgende Husbond aldrig vil forglemme.

Det glæder mig at anbefale som min Eftertræder Ældste Andrew Jenson, en Mand, hvis hele Liv har været anvendt i Herrens Tjeneste,

og hvem Mange endnu med Glæde ville erindre fra hans tidligere Missioner til disse Lande. Jeg beder om, at den samme Velvilje, som jeg har nydt, maa blive vist ham, og jeg har den Overbevisning, at den skandinaviske Mission under en saa dygtig og prøvet Mands Ledelse vil have en lys og velsignet Fremtid, saa at mange Tusinde oprigtige Sjæle maa komme og slutte sig til Sandhedens Banner.

Med mine bedste Ønsker for Guds Riges Fremgang i disse Lande byder jeg mine kære Brødre, Medarbejdere og alle de Hellige samt vore mange Venner i Skandinavien mit hjerteligste Farvel og nedbeder Guds Velsignelse over Eder alle.

Eders mest hengivne Broder
Søren Rasmussen.

Præsident Andrew Jensons Hilsen.

Det er med inderlig Taknemlighed til Gud og mine Foresatte i Herren, at der nu for sjette Gang gives mig Lejlighed til at besøge Skandinavien i Egenskab af en ydmyg Budbærer for Sandhedens store Sag, og da jeg denne Gang ifølge Beskikkelse fra Kirkens Første Præsidentskab er sendt i et saa vigtigt og betydningsfuldt Ærinde som det at overtage Bestyrelsen af den skandinaviske Mission, vil jeg herved frembære min hjertelige Hilsen til alle de Hellige og til mine Medarbejdere, Missionærerne, i den hele Mission og forsikre dem om, at min højeste Bestræbelse vedblivende skal gaa ud paa at fortsætte det gode Arbejde, som under min dygtige og energiske Forgænger, Præs. Søren Rasmussen, har haft saa stor Fremgang og baaret saa rige Frugter. Men da dette Værk ikke er een Mands Arbejde alene, men kræver Bistand af hvert Individ, som ved Tro og Daab har forenet sig med Kirken, saa haaber jeg, at den samme Velvilje, Tillid og Kærlighed, der i saa høj Grad er bleven min Forgænger til Del, ogsaa maa forundes mig; da skal jeg ved Guds Aands Bistand blive dygtiggjort til at forvalte det mig anbetroede Embede til Guds Navns Ære, til mine Overordnedes Tilfredshed og til vor fælles Gavn og Velsignelse.

Jeg kan ikke noksom udtrykke min Tilfredshed over at modtage Missionen i en saa udmærket Forfatning som den, hvori den er bleven mig overdraget; hver Enkelthed i den viser fuldt ud baade System og samvittighedsfuld Dygtighed i Administrationen. Den aandelige Stilling er ligeledes trivelig, og Udsigterne for Evangeliets Fremtid i disse de skandinaviske Lande ere lyse og lovende. Disse tre nordiske Lande have været en rig Mark for Sandhedens Sæd i de sidste 58 Aar, og jeg er forvisset om, at en endnu rigere Høst af værdifulde Sjæle skal indsamles i Herrens Lade. Dette er Guds Værk og ikke Menneskers. Hvo kan til-

intetgøre hans Hensigter eller forstyrre hans Planer? Velsignet er derfor hver den, som yder sin Hjælp til at fremskynde den Dag, da hans „Vilje skal ske her paa Jorden, som den sker i Himmelen". Lad os forenes om denne herlige Opgave ved Tro og Arbejde og i Ord og ved Eksempel lade vort Lys skinne til Medmenneskers Frelse og Guds Navns Forherligelse.

Andrew Jenson.

Ankomst og Beskikkelser. Ældste James Larsen ankom den 30. Januar fra Mapelton, Utah, og er beskikket til at virke i Københavns Konference. Vi byde Broder Larsen et hjerteligt Velkommen.

Andrew H. Andersen er beskikket til at præsidere over Aarhus Konference.

James J. Larsen er beskikket til at præsidere over Københavns Konference.

Afløsning. Efter et godt og hæderligt udført Arbejde ere følgende Ældster løste fra deres Missionsvirksomhed med Tilladelse til at vende tilbage til deres Hjem:

Charles Jensen fra at præsidere over Aarhus Konference til Redmond, Utah.

Lorentz Petersen fra at præsidere over Københavns Konference til Hyrum, Utah.

Niels J. Nielsen fra Aarhus til South Jordan, Utah. Disse Brødre afsejlede fra Liverpool med Dampskibet „Baltic" den 12. Februar, og vi ønske dem en behagelig og lykkelig Rejse over Hav og Land.

Missionspræsident Søren Rasmussen forlader København i Aften for i South Hampton at tage med Dampskibet „Arabic" til New York. Vi haabe, at Herren vil føre ham frelst over Hav og Land til hans Kære i Bjergenes Dale.

Søndagsskolernes Program for Marts Maaned 1909.

1. Klasse.

7. Lektie: Det første Mirakel. (Johannes 2. Kap.)
8. Lektie: De Fem Tusind bespises. (Math. 14. Kap.)
9. Lektie: Den underfulde Fiskedræt. (Luk. 5. Kap.)

---

2. Klasse.

7. Lektie: Johannes og hans Prædiken. (Math. 3. Kap. 1—12. Vers.)
8. Lektie: Jesu Daab. (Math. 3. Kap. 13—17. Vers.)
9. Lektie: Templets Renselse. (Johannes 2. Kap. 13.—22. Vers.)

---

3. Klasse.

7. Lektie: De Syv udvælges. (Ap. Gern. 5. Kap.)
8. Lektie: Stephanus stenes. (Ap. Gern. 7. Kap.)
9. Lektie: Philippus prædiker. (Ap. Gern. 8. Kap. 1.—25. Vers.)

---

4. Klasse.

7. Lektie: Forsoningen. (3. Mos. 17, 11; Math. 20, 28; Luk. 22, 19; Ap. Gern. 20, 28; Rom. 3, 24 og 25; 1. Nephi. 12, 11; 2. Nephi. 9, 21 og 22; Alma 34, 13—16; Helaman 5, 9; Ether 12, 33.)
8. Lektie: Frelse ved Kristi Forsoning. (Johannes 3, 17; Rom. 1, 16; Heb. 5, 9; 2. Nephi. 10, 25.)
Smaa Børn frelste: (Math. 18, 2—3; 19, 13—14; Mark. 10, 13—15; Luk. 18, 15—17.)
9. Lektie: Tro; Helbredelse ved Tro. (Math. 9, 20—22; Mark. 5, 34; 10, 46—52; Luk. 8, 43 og 50.)
Kraft udøvet ved Troen. (Math. 17, 20 og 21; 21, 21 og 22; Mark. 9, 23; 11, 22—24; 16, 17 og 18; Luk. 17, 6; Johannes 14, 12; Ap. Gern. 3, 16; 1. Kor. 13, 2; Heb. 11, 32—35.)
Tro alene ikke tilstrækkelig. (Math. 7, 21; Johannes. 7, 17; Rom. 2, 5—11; 6, 16; Titus. 3, 8; James 2. 14—26; 1. Johannes 1, 5—7; 2, 1—4; Aab. 2, 19; 22, 14 og 15; 3. Nephi. 12, 20; Pagtens Bog 29, 43—45.)

Skal Sejren blive vor?

Der foregaar nu en mægtig Agitation i Utah mod Drikkeondet, der destoværre ogsaa der ved Civilisationens(?) Hjælp har holdt sit Indtog, og overalt, hvor dette Onde ruller frem, knuser det sit Offer og spreder Sorg og Ødelæggelse paa sin Vej. Fabelen om Araberen og hans Kamel er bleven virkeliggjort endog blandt Folket i vor Mønsterstat, Utah. Kamelen bad ved Aftentid sin Herre om kun at maatte stikke Snuden indenfor Teltets Dør, medens Sandstormen rasede, og den medlidende Araber opfyldte dette „rimelige" Forlangende; men inden Morgenen frembrød, fandt han Dyret inde i Teltet og sig selv udenfor, udsat for at blive begravet under Flyvesandet, som den hede Siroccovind hvirvlede omkring. Paa lignende Maade er det gaaet med de berusende Drikke saavel i Utah som i alle andre Stater over hele Verden.

Det er ikke ret mange Aar siden, at der i Utah ikke fandtes et Ud-

skænkningssted i mange Miles Omkreds; de faa Personer, som forestod saadanne Steder, bleve betragtede med Foragt, ja Skræk og Afsky; deres Stilling var derfor alt andet end misundelsesværdig, og deres Kunder vare faa og som oftest af deres eget Slags. Men da Telegraf og Jernbane aabnede Samfærdslen med Yderverdenen og bragte alt Slags Folk ind i vor Midte, blev ogsaa dette saakaldte „nødvendige Onde" indført, og det er efterhaanden vokset og tiltaget, indtil det nu udbreder sine slimede Arme over det hele Land og truer med at drive hæderlige, maadeholdne Mennesker udenfor de Hjem, som de ved ærligt Slid og Arbejde have fremtryllet i en vild og uhyggelig Ørk, medens det selv er saa vel befæstet bag Barrikader af kommunale Privilegier og Samfundstolerance, at der kræves en alvorlig Enhedskamp for at overvinde Uhyret. Dog synes det, som om den rette Aand nu er vaagnet blandt vort Folk, der har gjort fælles Sag med Nationens mest virksomme Afholdskæmper.

Som tidligere meddelt i „Stjernen" blev en Resolution enstemmig vedtaget i Efteraarskonferencen i Salt Lake City af alle de tilstedeværende Hellige; denne Resolution gik ud paa, at hele Kirken, Unge som Gamle, skulde understøtte Afholdssagen ved personlig Efterlevelse og ved at øve Indflydelse blandt deres Omgivelser, og derefter bragtes Bevægelsen hjem til hvert organiseret Ward og hver Stav i hele Zion.

Hvem kan i Dag nævne os et andet Kirkesamfund, der har gjort noget lignende? — Er dette Skridt rigtigt? Ere vi da de eneste rette?

Heber J. Grant, en af vor Kirkes tolv Apostle, fremlagde selv den forannævnte Resolution; han er en veritabel Fjende af Drukkenskabslasten, og hans Virksomhed er bleven saa iøjnefaldende, at han af de Forenede Staters Nationalkomitee er bleven udnævnt til Medlem af denne; han er nu den ledende Aand i det systematiske Arbejde, der udføres i Utah, og hvori mange retsindige Præster, tilhørende andre Trossamfund, deltage. Forholdet vil vistnok forekomme den opmærksomme Læser lidt underligt: Ledelsen af et saadant Felttog er lagt i Hænderne paa en Mormon-Apostel — men det er jo gode Tidernes Tegn.

Der arbejdes nu af al Magt paa at bevæge det nylig sammentraadte Legislatur (den lovgivende Forsamling) i Utah til at affatte og vedtage Love, der helt og fuldstændig forbyde under Straf og Bøder at tilvirke, sælge eller endog frit at uddele berusende Drikke til nogen Person indenfor Staten Utahs Grænser. Der føres nu en heftig Kamp i de to store Lejre. Begge Partier forstaa tilfulde Situationen og føre derfor deres sværeste Skyts i Ilden, medens Kampraabet er: „Sejre eller dø!" — Brændevinspartiet har mange Venner, og disse ville benytte deres Indflydelse og deres Penge og ved lovlige eller ulovlige Midler forsøge alt muligt for at beholde Magten. Paa den anden Side har Folket i klare Ord lagt sin Sag frem for Statens kaarede Tingmænd og foreholdt dem

det store Ansvar, der hviler paa dem, hvis de vende det døve Øre til Folkets Ønsker og give dem „Sten for Brød" eller „Slange for Fisk", saa at de i Stedet for at vedtage Love, der vilde sætte en Stopper for Landsulykkens videre Udbredelse, maaske lade sig paavirke af falsk Sympati eller misforstaaet Statsøkonomi, hvorved Sagen kun delvis eller slet ikke bliver berørt. Men da Folkets Opgave altid har været at vælge retsindige og gode Repræsentanter og Talsmænd uanset religiøs Anskuelse, have vi nu det sikre Haab, at de ville sætte Utah højst paa Listen blandt Verdens Afholdsstater. Til den Ende er der fornylig indsendt en Petition med 12,000 Underskrifter fra retmæssige Vælgere, og i omtrent hvert Ward har der været afholdt specielle Møder til Fordel for Sagen; Resultaterne have allerede flere Steder vist sig ved, at saadanne Udsalgssteder ere blevne lukkede.

Lad os paa denne Side Havet understøtte Kampen med Haab og Tro, ja mere end dette, lad hver Sidste-Dages Hellig i hele den skandinaviske Mission med al Energi ikke alene i Ord, men ogsaa og mest ved Eksempel arbejde for total Afhold fra Alt, hvad Gud har sagt ikke er godt for Mennesket at nyde. Vor Indflydelse vil øges og vor Virkekreds udvides. Fredens og Lyksalighedens Solskin vil varme og oplyse vore Hjem, Kærlighed og Tillid fornyes mellem Mand og Hustru, Agtelse og Hengivenhed styrkes mellem Børn og Forældre, Taarer forvandles til Smil og Jammers Graad til Frydesang, Venskabets Baand knyttes fastere og Familjer saavelsom hele Kommuner tiltage i Trivsel og Velvære; den paa Vejen overvundne og af Fristelser saarede Broder vil overalt finde en barmhjertig Samaritan, der vil hjælpe og frelse ham i Stedet for at lade ham blive tilbage blødende og dø. Med et Ord: Himlen vil nærme sig til Jorden, og vi ville føle, at Gud i Sandhed er vor Fader og vi hans taknemlige Børn. Lad os derfor sværge Troskab under Afholdssagens Fane i sin Helhed baade i disse Lande og i vort Hjem i det fjerne Vest; det kan da ikke fejle, at Sejren skal blive vor.

Mormons Bog.

(Fortsat fra Side 55.)

En Franskmands Anskuelser.

Mormons Bog er som sagt en højst mærkværdig Bog. Jeg vil til Slutning anføre, hvad en af vore egne Brødre, Louis A. Bertrand, siger desangaaende; han var en lærd Franskmand, som annammede Evangeliet, medens Præsident John Taylor virkede som Missionær i Frankrig 1850. Ældste Bertrand udgav en Bog paa Fransk paa en Tid, da det kunde synes umuligt at faa en Bog trykt iblandt et Folk, der ikke troede

paa „Mormonismen". Ældste Bertrand tilkendegiver deri sine Anskuelser om Mormons Bog i følgende Udtryk:

„Vor Overgang til Mormonismen er en Følge af alvorlig og grundig Undersøgelse og Overbevisning og viser bedre end Alt, hvad vi kunde skrive, vor Opfattelse angaaende denne Bogs Troværdighed og dens store Betydning i social og religiøs Henseende. Der er ingen anden Bog siden Koranen, som har frembragt et særegent Folk. Midt i det nittende Aarhundredes straalende Oplysning har Mormons Bog lagt Grunden til et nyt Folk i Amerika. Hvem vil være i Stand til at forklare sig dette sociale Under som Resultat af en religiøs Roman i en Tidsalder som vor, der har gjort saa overordentlige Fremskridt i alle Henseender? At frembringe et ejendommeligt Folk er ikke Noget, der sker hver Dag. Fra Luthers Tid og til nu har Bibel-Granskerne i begge Verdensdele kun været i Stand til at frembringe forskellige Sekter og Filosoferne kun frembragt nye filosofiske Systemer; Joseph Smith er derimod den Eneste, som har lagt Grunden til en virkelig ny Samfundsorden og et særegent Folk. I Betragtning af den raadende Forvirring i sociale Anskuelser burde fornuftige Folk af alle Samfundsklasser kun bedømme en Sag som denne efter Frugterne."

Mit personlige Vidnesbyrd.

Til Slutning vil jeg bære mit eget Vidnesbyrd angaaende Mormons Bog. Jeg har maaske haft ligesaa megen Anledning til at læse og undersøge Bogen som Nogen i denne Kirke. Det er faldet i min Lod ved to forskellige Lejligheder at hjælpe til med at revidere Oversættelsen af denne Bog i mit Modersmaal. Jeg har tilbragt flere Aar med at gennemse og læse den fra Tid til anden. Da jeg sidste Gang udførte dette Arbejde, arbejdede jeg sammen med min højagtede Broder og Ven, Præsident Anthon H. Lund. I et og et halvt Aar anvendte vi al den Tid, vi kunde afse fra andre Forretninger, til at gennemlæse og rette paa Udtryk og Stil i denne Bog, for at den kunde blive læst paa saa godt Dansk som muligt. For at udføre et saadant Arbejde tilfredsstillende kan en Mand, der er samvittighedsfuld og betænker, at Menneskets evige Salighed afhænger af Antagelsen eller Forkastelsen af denne Bog, ikke gennemgaa den saaledes, som vi gjorde, uden med inderlig Bøn om Vejledning. Der er tilvisse mange Paragrafer i denne Bog, som gøre Krav paa alvorlig Overvejelse, og man kan ikke læse ret meget af den uden at komme til den samme Slutning som Willard Richards, da han først læste den i Kirkens tidlige Dage og udbrød: „Et almindeligt Menneske har ikke skrevet den Bog, men enten har Gud eller Djævelen gjort det; thi Mennesket har ikke frembragt den." Det samme Vidnesbyrd bære vi, som have haft saa meget at gøre med den — vi kunne ikke Andet.

Kjære Brødre, Søstre og Venner! Jeg bevidner for Eder i Jesu

Kristi Navn, at jeg veed, at Mormons Bog er sand. Jeg veed dette uafhængig af de tre Vidner; uafhængig af de otte Vidner; uafhængig af alle Vidnesbyrd, som ere komne til os igennem Spanierne eller fra amerikanske Oldsager. Jeg veed det uafhængig af, hvad jeg erfarede i Polynesien og fra andre Ting, som jeg saa' og hørte paa mine Rejser Jorden rundt. Jeg veed formedelst Inspiration fra Himlen, at Mormons Bog er sand, og at den er bleven skrevet af hellige Profeter og inspirerede Mænd, som levede paa dette Kontinent. De skrev, eftersom de bleve paavirkede af Guds Aand, og da deres Gerning var fuldendt, forseglede de deres Optegnelser og forvarede dem i Jorden, for at de siden i Herrens egen bestemte Tid atter skulde bringes frem. Det er i Dag netop 80 Aar siden, at disse hellige Optegnelser kom i Profeten Joseph Smiths Hænder, saa at han kunde oversætte dem og sende dem frem til Verden i denne Uddeling. Mit Ønske er, at Jesu Kristi Evangelium og den herlige Sandhed, som Mormons Bog indeholder, maa spredes over hele Verden, og at Guds Kundskab maa bedække Jorden, ligesom Vandet bedækker Havets Dyb — og det er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Missionærernes Rapport for Januar 1909.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Isaac A. Jensen	Aalborg	23	12474	477	7482	950	82	3		2
Charles Jensen	Aarhus	26	9332	275	5555	1361	130	7		4
Lorentz Petersen	København	26	17696	551	14945	775	67	7		3
James M. Keller	Bergen	16	6487	366	3473	444	255	3		
Alma B. Larsen	Kristiania	32	15067	507	9312	1277	208	6		1
Soren Andersen	Trondhjem	14	5629	216	1757	224	59			
Totalsum for Missionen		137	66685	2392	42524	5031	801	26		10

Indhold:

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).